

LBRIS

We know
books

BIBLIOTECA PENTRU COPII

Lewis Carroll

ALICE ÎNȚARA OGĂLINZII

Ilustrații de
JOHN TENNIEL

Traducere din limba engleză de
FRIDA PAPADACHE

LITERA
București

Cuprins

<i>Cuvânt înainte al autorului</i>	7
Capitolul I. Casa din oglindă.....	11
Capitolul II. Grădina cu flori vii.....	30
Capitolul III. Gângăniile din oglindă.....	46
Capitolul IV. Țiuici și Țiuilă	62
Capitolul V. Lână și apă.....	81
Capitolul VI. Coco-Cocou	97
Capitolul VII. Leul și cu Unicornul.....	115
Capitolul VIII. „E invenția mea!“	130
Capitolul IX. Regina Alice	152
Capitolul X. Scuturarea	175
Capitolul XI. Deșteptarea.....	176
Capitolul XII. Cine pe cine a visat?	177
<i>Date despre autor</i>	183

*Copil cu fruntea pură, făr' de nor,
Și cu minuni în ochi de vise plini!
Deși-i fugară vremea – eu cobor,
Pe când tu sui mereu, cu pașii lini – ,
Surâsul tău cu drag va-ntâmpina
Darul iubirii în povestea mea.*

*Chipul tău viața nu-mi va însori,
N-oi auzi râsul tău argintiu –
Cu-n gând la mine n-ai mai zăbovi,
Copilă, -n viața ta de mai târziu.
Destul că astăzi nu vei pregeta
Să pleci urechea la povestea mea.*

*Poveste începută sub alt cer
– Când soarele lucea dogoritor –
Și izvorând curat, nevinovat,
În ritmul vâslelor, adormitor –
Ecoul lor răsună încă, viu,
Oricât hainii ani spun: „Prea târziu!“*

*Ascultă, dar, pân' ce sinistrul glas,
Cutremurat de-amara veste adusă,
Să cheme mai aproape cu un pas
De-un rece pat o fată trist supusă!
... Copil, mai mare, este fiecare –
Mâhnit când va să meargă la culcare.*

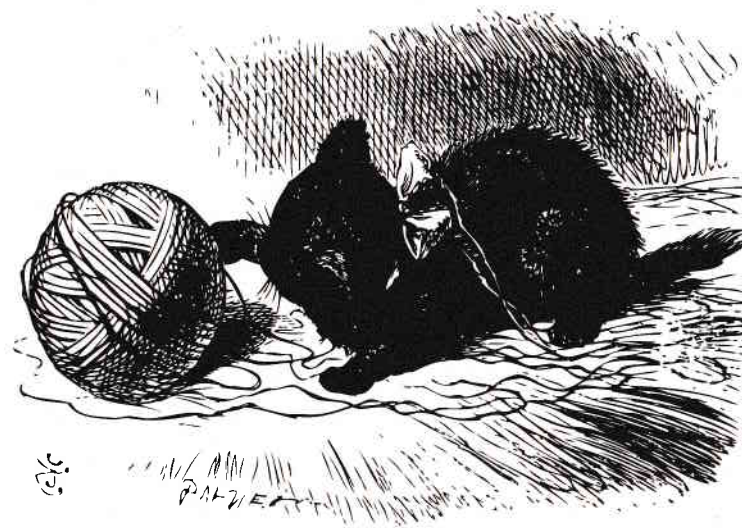
*Afară-i ger, și ninge orbitor,
Și crunt vuieste crivățu-n urgie.
'Năuntru arde focu-n dulci vâlvoi –
Ce cald e-n cuibul tău, copilărie!
Cu farmec basmul meu te-o-nvălui,
Vrăjmașul vifor n-oi mai auzi.*

*Iar de-o ușoară boare de suspin
Sfios ar tremura cumva-n poveste,
După apusul cer de-azur senin,
După lumina care „nu mai este“ –
N-o-ncețoșa cu-o umbră de tristețe
Basmul cel drag și făr' de bătrânețe.*

Capitolul I

Casa din oglindă

Un lucru era sigur: că pisicuța *albă* n-avusese niciun amestec. Era numai și numai vina pisicuței negre. Pentru că pisicuței albe de un sfert de oră îi tot spăla fața pisica-mamă (și, dacă stai să te gândești, ea fusese în tot timpul ăsta foarte cuminte). Așa că, vezi bine, nu puteai da vina pe ea *niciun pic*.

Uite cum își spăla Dina odraslele pe față: mai întâi o ținea jos pe biata pisicuță, apăsând-o cu o labă pe-o ureche, și apoi, cu cealaltă labă, îi freca bine toată fața, în răsپār, începând de la nas. Și chiar acum, după cum spuneam, se muncea de zor cu pisicuța albă, care stătea culcată fără să se miște și încerca să toarcă, dându-și seama desigur că tot ce i se face e spre binele ei.

Dar cu pisicuța neagră terminase Dina mai dinainte în după-amiaza asta, așa că, în timp ce Alice șezuse ghemuită într-un colț al fotoliului celui mare, când vorbindu-și, când moțâind, pisicuța zburdase după pofta inimii, zbenguindu-se cu ghemul de lână pe care începuse a-l înșira Alice; și-atâta îl tot dăduse de-a dura de colo-colo, până se deșirase iar de tot; și – poftim! – iată-l acumă împrăștiat peste covorașul din fața sobei, cu tot firul numai noduri și lațuri, iar pisoiul la mijloc, tot alergând roată ca să-și prindă coada.

–O, răutate mică ce ești, răutate! strigă Alice, prinzând pisicuța, ridicând-o până la ea și dându-i repede o guriță, ca s-o facă să înțeleagă că-i nesuferită. Zău așa, Dina ar fi trebuit să te învețe să te porți mai cuviincios! Așa ar fi trebuit, Dina, știi foarte bine! adăugă ea cu o privire de mustrare către pisica-mamă și cu un glas cât putu de supărat, apoi se cățără înapoi în fotoliu, luând cu ea pisicuța și ghemul deșirat, și se apucă să-l înșire din nou.

Dar nu prea avea spor, fiindcă vorbea întruna, ba cu Mițuca, ba de una singură. Mițuca ședea foarte gravă pe genunchiul lui Alice, făcându-se că urmărește cum se înșiră ghemul și, la răstimpuri, întinzând câte-o lăbuță și atingându-l ușurel, de parcă ar fi vrut să arate că i-ar părea bine să fie și ea de folos.

–Tu știi ce e mâine, Mițuco? Ai fi ghicit, dac-ai fi stat și tu cu mine la fereastră, dar tocmai atunci te curăța Dina, așa că nu puteai. M-am uitat cum adunau băieții nuieleșe și bețe, pentru focurile de sărbătoare pe care o să le aprindă mâine pe străzi – le trebuie o mulțime de bețe, Mițuco! Dar se făcuse așa frig, și ningeă atât de tare, c-au trebuit să înceteze. Nu-i nimica, Mițule, las' c-o să mergem noi mâine să vedem cum ard focurile.

Aici Alice îi încolăci pisicuței două-trei coliere de lână pe după gât, ca să vadă cum îi șade – ceea ce duse la o nouă zbenguială, cu prilejul căreia ghemul se rostogoli pe podea și zeci de metri de lână se deșirară iar.

–Știi, Mițuco, am fost așa de supărată când am văzut toate răutățile pe care le-ai făcut, continuă Alice de îndată ce se ghemuieră iar tihnit în fotoliu, că era cât p-aci să deschid fereastra și să te pun afară în zăpadă! Și-așa ți s-ar fi convenit, drăguță mică și poznașă!... Ce-ai de spus ca să te aperi?... Hai și nu mă mai întrerupe! continuă ea, ridicând un deget. O să-ți înșir imediat toate necuviințele tale. Număru' unu: ai scâncit de două ori în timp ce te spăla

Dina pe față, azi-dimineț. Hai, nu zi că nu, Mițuco! Te-am auzit cu urechile mele! Ce spui? (ca și cum pisoiul i-ar fi vorbit) Ți-a dat cu laba-n ochi?... Păi de, era vina ta... de ce n-ai ținut ochii închiși? Dacă-i țineai bine închiși, nu se-ntâmpla. Las' acu, nu te mai scuza, mai bine ascultă!... Număru' doi: ai tras-o de coadă pe Fulg-de-Nea

și-ai împins-o la o parte tocmai când îi pusesem dinainte farfuriuța cu lapte! Ce?... Ți-era sete?... Așa?... Și de unde știi că nu-i era și ei sete?... Și numărul trei: cât nu m-am uitat eu, ai descolăcit de tot ghemul de lână pe care abia-l înșirasem! Iată trei pozne, Mițuco, și încă n-ai fost pedepsită pentru niciuna din ele. Știi foarte bine că-ți adun toate pedepsele pentru de miercuri într-o săptămână. Dacă mi-ar aduna și mie toate pedepsele? continuă Alice, mai mult pentru sine decât pentru pisicuță. Ce-aș păți la sfârșitul anului!... Bănuiesc c-aș fi trimisă la închisoare pân' la urmă. Sau... ia să vedem... Să zicem că, pentru fiecare pedeapsă, ar trebui în ziua aceea să nu mănânc la prânz; atunci, când ar veni ziua aia nenorocită, ar trebui să mă lipsesc de cincizeci de prânzuri dintr-odată!... Ah! Nici că mi-ar păsa! Mai bine așa, decât să mănânci cincizeci dintr-odată!... Tu auzi fulgii de zăpadă, Mițule?... Îi auzi cum se-ating de geamuri? Ce plăcut și dulce susură!... De parc-ar tot săruta cineva fereastra pe dinafară... Stau și mă-ntreb, oare zăpada iubește ramurile copacilor și câmpiile, de le sărută așa drăgăstos? Și apoi le acoperă bine-bine cu o plăpumioară albă, și poate că le spune: „Dormiți acum, dragilor, până vine iar vară“. Și, când se trezesc din somn, vara, Mițuco, se îmbracă toate în verde și, de cum suflă vântul, se încing la joc... O, ce frumos e! strigă Alice, aruncând ghemul de lână ca să poată bate din palme. Și ce mi-ar mai plăcea să fie așa!... Sunt sigură că toamna, când se veștejesc frunzele,

pădurea arată somnoroasă. Mițuco, tu știi să joci șah?... Hai, nu mai zâmbi, drăguță! Te întreb foarte serios. Fiindcă adineauri, când jucam noi, tu stăteai și te uitai de parcă ai fi priceput, și, când am spus eu: „Șah!“, tu ai început să torci. Și să știi, Mițule, că fusese o mișcare foarte bună, și chiar c-aș fi putut să câștig, de n-ar fi fost urâciosul ăla de cal, care, cu tertipurile lui, a sărit printre piesele mele. Mițuco dragă, hai să zicem că...

Aici mi-ar plăcea să fiu în stare să vă spun barem pe jumătate toate câte le tot înșira Alice când începea cu această expresie favorită a ei: „Să zicem că...“ Chiar în ajun avusesse o controversă lungă cu soră-sa – și asta numai fiindcă Alice se apucase să spună: „Hai să zicem că suntem regi și regine“, iar soră-sa, care era foarte conștiincioasă, obiectase că asta nu se putea, fiindcă ele erau numai două; iar Alice, până la urmă, neavând încotro, spusese: „Bine, atunci n-ai decât să fii tu unu' din ei, și eu o să fiu toți ălalți“. Și altă dată o înspăimântase de-a binelea pe bătrâna ei dădăcă strigându-i tam-nisam în ureche: „Dădăcă! Hai să zicem că eu sunt o hienă flămândă și dumneata ești un os!“.

Dar uite că ne-am depărtat de cele ce-i spunea Alice pisicuței Mițuca:

– Hai să zicem că tu ești Regina Roșie, Mițuco!... Să știi că, dacă te-ai ridica în două labe și ți le-ai încrucișa p-alelalte două, ai arăta exact ca dânsa. Hai, încearcă, Mițuca mea drăguță!

Și Alice luă de pe masa de șah Regina Roșie și i-o puse dinainte pisicuței, ca model. Totuși, experiența nu reuși – în primul rând (așa spunea Alice), pentru că Mițuca nu voia să-și încrucișeze brațele cum se cade. Și, ca s-o pedepsească, o luă de ceafă și o duse în fața oglinzii, să vadă și ea ce urât îi ședea așa ursuză.

– Și, dacă nu te cumințești imediat, adăugă ea, să știi că te pun dincolo, în Casa din Oglindă! Ce zici, ți-ar plăcea una ca asta? Uite, Mițuco, dac-ai fi atentă și n-ai mai vorbi atâta, ți-aș spune tot ce cred despre Casa din Oglindă. Mai întâi, e odaia pe care o poți vedea prin sticla oglinzii și care e aidoma cu odaia unde stăm noi, numai că toate sunt de partea ailaltă. Dacă mă sui pe un scaun, pot s-o văd toată – în afară de bucățica dindărătul căminului. O, ce mult aș vrea să pot vedea și bucățica aceea! Așa mult aș vrea să știu dacă au și acolo foc iarna!... N-ai cum să știi sigur – atâta că, dacă soba noastră scoate fum, iese fum și în odaia de dincolo... dar poate că e numai un șiretlic, ca să se pară că au și-acolo foc. Ei, și cărțile cam seamănă cu ale noastre, doar că literele-s anapoda; știi asta fiindcă am ținut odată o carte în fața oglinzii, și-atunci au pus și cei de dincolo una. Ți-ar plăcea să stai în Casa din Oglindă, Mițule? Oare acolo ți-ar da lapte? Da' poate că nu e bun de băut laptele în Casa din Oglindă... Dar – o, Mițuco dragă! – acum o să-ți vorbesc despre coridor. Dacă deschizi bine ușa odăii noastre, poți să zărești un picuț din coridorul

Casei din Oglindă! Și-atât cât se poate vedea, seamănă foarte mult cu coridorul nostru, dar vezi bine că mai încolo poate să nu mai fie deloc la fel. Vai, Mițuco, ce drăguț ar fi dac-am putea să trecem dincolo, în Casa din Oglindă! O! Sunt sigură că trebuie să fie în ea lucruri foarte, foarte

frumoase! Hai, Mițule, să zicem că se poate trece dincolo, într-un fel sau altul. Hai să zicem că sticla s-ar fi făcut toată moale ca un vâl, așa că putem trece prin ea. O, ia uite colo: chiar că se prefăce într-un fel de abur! O să fie foarte ușor de trecut dincolo...

Vorbind astfel, se și văzu sus, pe etajera căminului, cu toate că nici nu știa cum ajunsese acolo. Și, într-adevăr, sticla începea să se mistuie, întocmai ca un abur strălucitor, argintiu.

O clipă mai târziu, Alice trecuse prin sticlă și sărise ușurel pe podeaua Casei din Oglindă. Cel dintâi lucru pe care-l făcu a fost să se uite dacă era foc în cămin – și-i păru foarte bine când văzu că ardea și acolo un foc adevărat, cu vâlvătaie luminoasă, aidoma celui pe care-l lăsase în urmă. „Așa c-o să-mi fie și aici la fel de cald cum îmi era și în vechea odaie“, se gândi Alice, „ba chiar și mai cald, fiindcă n-o să mai fie nimeni să mă certe să plec de lângă foc. O, ce nostim are să fie când au să mă vadă prin oglindă că sunt aici, dar n-au să mă poată prinde!“

Apoi începu să privească în juru-i și băgă de seamă că ceea ce se putea vedea din odaia veche arăta foarte obișnuit și neinteresant, dar că toate celelalte erau cum nu se poate mai deosebite. De exemplu, tablourile de pe pereții din apropierea sobei păreau toate vii, și până și ceasornicul de pe cămin (căruia știți bine că în oglindă nu i se vede decât partea dindărăt) căpătase chipul unui moșneguț și se hlizea la ea.

„În odaia asta nu e așa ordine ca în cealaltă“, își zise Alice când observă câteva figuri de șah căzute în zgura din sobă, dar, o clipă mai târziu, scoțând, de mirare, un: „O!... E nemaipomenit!“, se lăsă de-a bușilea, ca să le urmărească. Figurile de șah se plimbau, două câte două!

– Uite-i pe Regele Roșu și pe Regina Roșie, spuse Alice (în șoptă, ca să nu-i sperie), și uite-i colo pe Regele Alb și pe Regina Albă șezând pe marginea lopățicii de cenușă! Și uite și două ture plimbându-se braț la braț... Nu cred că mă aud, continuă ea, aplecând și mai mult capul, și sunt aproape sigură că n-au cum să mă vadă. Parcă aș simți că m-am făcut invizibilă...

Chiar atunci ceva prinse a scânci pe masa dindărătul lui Alice și o făcu să se întoarcă, tocmai la timp pentru a vedea pe unul dintre pionii albi căzând de-a berbeleacul și începând să izbească din picioare. Alice îl urmări din ochi cu mare curiozitate, ca să vadă ce se va mai întâmpla.

– E vocea copilului meu! strigă Regina Albă, năpustindu-se de lângă Rege atât de năvalnic, încât îl răsturnă în zgură. Albișoara, odorul meu! Pisicuța mea imperială! Și prinse a se cățara ca nebună pe apărătoarea de la gura sobei.

– Prostuța ta imperială! o îngână Regele, frecându-și nasul, la care se lovise în cădere.

Cam avea dreptate să fie nițeluș supărat pe Regină, fiindcă se umpluse de cenușă de sus până jos.

Alice era foarte dornică de a se face de folos, și, cum biata micuță Albișoara zbiera de mai să-i vină rău, o culese iute pe Regină și o așeză pe masa de șah, lângă gălăgioasa ei copilă.

Regina gâfâia. Se așeză jos – călătoria rapidă prin aer îi luase răsuflarea – și un minut-două nu putu face altceva decât s-o strângă pe tăcute în brațe pe mica Albișoara. De cum își regăsi puțin suflul, îi strigă Regelui Alb, care ședea ursuz în cenușă:

– Fii atent la vulcan!

– Care vulcan? se miră Regele, ridicându-și ochii spre foc, de parcă ar fi crezut că acolo era cel mai probabil să-l găsească.

– M-a... suflat... pân-aici..., gâfâi Regina anevoie. Ai grijă să te sui cu băgare de seamă, să nu te sufle!

Alice se uita cum Regele Alb se căznește să se cațare din stinghie în stinghie, și, în cele din urmă, spuse:

– Păi, în felul ăsta o să vă ia ceasuri întregi până s-ajungeți la masă. N-ar fi mai bine să vă ajut?

Regele însă nu băgă în seamă întrebarea; era limpede că nu putea nici s-o audă, nici s-o vadă pe Alice. Încât ea îl culese binișor din cenușă și-l ridică, mai ușurel decât pe Regină, ca să nu-l facă să-și piardă răsuflarea; dar, mai înainte de a-l așeza pe masă, se gândi că ar fi bine să-l și șteargă puțin – prea era plin de cenușă.

Mai târziu, Alice povestea că nu mai văzuse în viața ei o mutră mai aiurită ca a Regelui când se pomenise ținut în